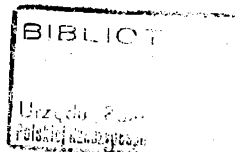

Warszawa, 23 września 1933 r.

2

A61m 15/08

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 18357.

Kl. 30 k, 12/01.

Towarzystwo Transportowo-Handlowe Bernard Kujalnik i S-ka
(Warszawa, Polska).

Kieszonkowy przyrząd inhalacyjny.

Zgłoszono 19 listopada 1931 r.

Udzielono 29 kwietnia 1933 r.

Pierwszeństwo: 7 lipca 1931 r. (Austria).

Wynalazek dotyczy małego przyrządu inhalacyjnego, który łatwo można nosić w kieszeni. Istota wynalazku polega na tem, że przez otwór (rurkę) wdmuchuje się do przyrządu powietrze, które, po przejściu przez nasyoną mentolem watę, uchodzi przez górny otwór. Powietrze może być również zassane przez górny otwór tak, iż po przejściu przez watę mentolową dostaje się rurką do ust.

W pierwszym przypadku przyrząd stosuje się do inhalacji nosa, przyczem należy wziąć rurkę do ust w taki sposób, aby zwężony górny koniec przyrządu mógł być umieszczony w dziurce nosowej. Wówczas w razie dmuchania w rurkę powietrze przeni-

ka z przyrządu do kanału nosowego, a z niego — do krtani.

W drugim przypadku inhalacja jest dokonywana zapomocą zasysania powietrza przez rurkę. W tem zastosowaniu przyrząd służy do odkażania ust i czyni zbytecznem używanie środków odwanających lub odkażających.

Według wynalazku przyrząd składa się z rurkowatego zbiornika szklanego, na jednym końcu najlepiej zakrzywionego, zaopatrzonego w otwór, oraz z pokrywki metalowej z krótką nasadką rurkową. Pokrywkę nasadza się od dołu tak daleko, aż nasadka osiadzie na dolnym otworze zbiorniczka.

W celu umożliwienia dostępu powietrza, przyrząd posiada dolny otwór boczny, znajdujący się naprzeciw wylotu nasadki; zamiast otworu część ścianki może być wyszlifowana. Zapomocą obrócenia pokrywki otwór ten zostaje zakryty ścianką pokrywki, wskutek czego przyrząd można od dołu zamknąć, w tym celu, aby wypełniająca go wata mentolowa nie wywietrzała przedwcześnie.

Przyrząd może być zaopatrzony u góry w jeden koniec lub w dwa końce. W pierwszym przypadku jest możliwa inhalacja jednej dziurki, w drugim przypadku — obydwóch dziurek nosowych.

Na rysunku jest przedstawiony przyrząd i jego części składowe. Fig. 1 przedstawia widok boczny przyrządu, fig. 2 i 3 — zbiorniczek szklany w widoku z boku i z tyłu, fig. 4 — pokrywkę metalową, fig. 5 — przyrząd w przekroju, przyczem pokrywka jest obrócona ku przodowi tak, iż przyrząd jest zamknięty od dołu; fig. 6 przedstawia przyrząd o dwóch górnych końcach.

Szklany zbiorniczek rurkowaty 1 posiada otwór 4 i jest wypełniony np. watą mentolową 5. Pokrywka metalowa 2 posiada rurkę 3 do wdmuchiwanego powietrza, a zbiorniczek 1 — wykrój 6 w bocznej ściance, w celu utworzenia przewodu na powietrze. Pokrywka 7 służy do zamykania koń-

ca 4. Przyrząd może również posiadać dwa górne końce 8 i 9 z otworami 10 i 11.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kieszonkowy przyrząd inhalacyjny, znamienny tem, że ma postać zbiorniczka (1) ze szkła, porcelany, metalu lub podobnego materiału, z wykrejem (6) u dołu oraz z jednym lub z dwoma ku górze skierowanymi, zwiężającymi się końcami (4 lub 8 i 9), zaopatrzonymi w otwory wylotowe, przyczem wykrój (6) służy do wpuszczania wdmuchiwanego powietrza, płynącego następnie przez spreparowaną watę (5), wskutek czego wypływające powietrze jest nasycone środkiem odkażającym.

2. Kieszonkowy przyrząd inhalacyjny według zastrz. 1, znamienny tem, że górne końce są zakrzywione.

3. Kieszonkowy przyrząd inhalacyjny według zastrz. 2, znamienny tem, że posiada nakładaną od dołu metalową pokrywkę (2) z boczną rurkową nasadką (3).

Towarzystwo
Transportowo-Handlowe
Bernard Kujalnik i S-ka.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

FIG. 1.

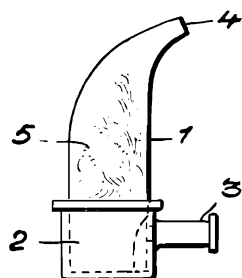

FIG. 2.

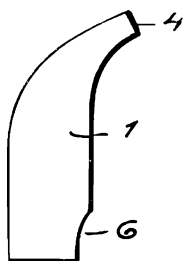

FIG. 3.

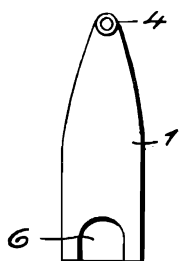

FIG. 4.

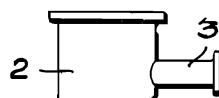

FIG. 5.

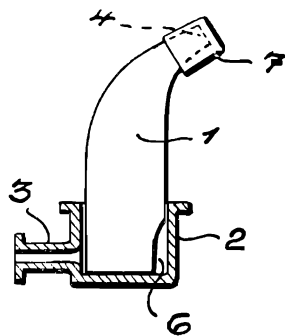

FIG. 6.

